

Bilin ki Ceset Değil Cesaret

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Şubat 2026

Bin yaşında bir öyküyüm ben: hala saf hala duru
Temyize gönderilmiş verilmiş yanlış hükümlerden mustarip
İç hacmi bir milim yürek sesi takriben bin ışık yılı uzakta
Tuzağa düşürülmüş bir yavru fani gibi
İçimin ılıman iklimlerinden t/aşan
Aşka aşkla kıyama durduğum ayan beyan
Gel gör ki: kara yüreklerden sızan
Kiri ve kini bertaraf edemediğim
Bir gülün değil bir günün hiç değil
S/onsuzlukla iştiğal
Sözcükler iken çeperim
Aşk iken pusulam
Radarıma takılan:
Ah, hicran dolu düşlerim...
Bir içimlik bilirler şiirlerimi
Ne nüktedan oluşuna hükmederler
Ne de saf durduğum o s/afiyet dolu yokuşta
Ah, asılı na'şım
Ruhumda esen yılki atlarının rüzgârı;
Dönendiğimdir anamın mezar taşı
Ve yuhalandığım

İç sesimle örtülü makberim
Azat edilesi bir kuşa dahi öykünebildiğim:
Öyle ya, bin yaşında bir öykü
Çoktan nefsimi öldürdüğüm
Günyüzü görmeye meyyal
Günsüz gülüşlerinde zalimin
Tekdüze nefes alışlarında bilinmez:
Kâh Arnavut kaldırımlarında sektiğim
Kâh ölüp ölüp dirildiğim
Muhafaza etmekle yükümlü
Serbest atışında içimdeki yılkı atlarının
Gem vursam ne ki duygularıma
Katlandığı kadar efkârımın
Ütüsüz gülüşlerimde
Ötesiz sevişlerimde
Bir sevinç iken özlemim
Bir derdest taş ki atılmış kuyuya
Kırk akıllının çıkaramadığı
Kim olursa olsun gittiğim huyuna suyuna
Huy çıkar can çıkmaz madem
Matemimle gömün beni imsak vakti
Kuluçkada yatan umuduma bel bağlayan bir minval ki:
Hali hazırda bir çocuk gibi
İçten sevebildiğim
Hali hazırda uyruğum
Döngününse benden esirgediği
O rahmeti
O sevgiyi
Boca edebildiğim kadar en tepeden
Uyluğu kırık bir güncenin ve yazdıklarımın
Söyleyin, ey ahali!
Yok mudur ederi?
Bunca zamandır verdiğim emeği
Hor gören iblisi
Nasıl da görmezden geleyim?
Aklım başımda
Duygularım olsa ne ki revaçta?
Ben ki:
İnsan kalabilme savaşımla

Daha kaç kere ölmeliyim?
Yuhanmış gözyaşım
Makberinde dört dönen yaralı na'şı anamın
Göğsümde müebbet yemiş
Ah, o sevdalı başım
Kükreyen iç sesim midir bunca zamandır yazma aşkım
Sevmelerin yücesi iken de aş/k/ım
Aş erdiğim her ezan vakti
Kursağımdan geçmez iken helal lokmam
Kim göz koyduysa mabedime
Elleri kırılısın o isyankâr sefil yalancıların!
Gök kükremeden
Ecel gelse bile erken
Emsalsizdir benim saf yanım!
Eğer ki inanç ve umut ve sevgi iken insan
Olabilme yolundaki yanlışıım,
Asın beni defalarca
Ölsem dahi düşmeyecektir yana başım!
Baş koyduğum insan olabilme savaşıım
Baş eğmediğim kadar yalana yanlışa
Metruk zindanlarda körelse dahi ilhamım
Zanlardan zamlı yalanlardan
Uzak kalmayı başardığım kadar insanım
Kalamasam bile
Cennetim bilin ki saklıdır ta içimde
Görmediğiniz neyse
Görünenden ibaret değildir ne de olsa
Siz yaşadığınız kadar pahalı ve lüks mevkilerinizde...
Ederim nasıl ki görmezden geldiğiniz
Atarımdır iç sesim ve kalbim ve niyetim
Döngünden arda kalan
O tek kırıntı dahi yeter
Meylettığım aydınlıkta saklı olsa da keder
Esef dolu bir münazara
Gıybetinizden neyse düşen payıma
Gıyabında bu esaretin
Bilin ki ben bir ceset değil ayan beyan
Cesaretim
Baş eğmediğim kadar dünyanın yalanlarına

Baş koyduğum O Ateş ki
Dönmeyeceğim kadar da devam ettiğim aydınlık yoluma...